

Čtvrtá 2007

aneb

...dvojitý aut v navigaci...

Čtvrtá

25.- 26.5.

A máme tu další výpravu za poznáním, za hranice všedních dnů. Kolikátá že to už tento rok je? Počkat.... aha... čtvrtá. Její název zřejmě není úplně náhodný...

Výpravě předcházela má čtvrtetní návštěva. Pomínu to, že čtvrtek je od slova čtvrt, tedy 1/4 a obsahuje tedy tu čtyřku z názvu výpravy. Důležité bylo to, že jsem se svými věcmi Diga opět vyrušil ne zrovna v nejhodnější chvíli. Nedávno jsem ho vyrušil, když byl zrovna ve vaně, což jsem tenkrát poznal podle mokrého molitanu na klíče. To, že byl teď na záchodě jsem naštěstí nepoznal podle molitanu zašpiněného příslušným způsobem..., ale naštěstí jen podle toho, že mi to řekl.

Ona záhadná čtyřka se u této výpravy objevuje i jinde. Tak třeba. Pojede nás sedm. Když k sedmičce přičtete 1 a vydělíte dvěma... dostanete opět čtyřku. To nemůže být náhoda. Dále.. jedeme z Hlavního nádraží opět vlakem v 17:54. Proč ne třeba 17:53 nebo 55? Čtyřka nás zřejmě bude provázet pořád... Doufejme jen, že se nebude objevovat v hlášení o situaci na silnicích...
Vkt.

Moment! Je to moc rychlé. Ty údaje k výpravě, ty čtyřky, ano to všechno sedí. Jenomže...

Než se čas dokulil k této výpravě, proběhly ještě 3 pozemní akce. Ze všeho nejdůležitější bylo kino a film Sunshine. No, já už jsem k němu své řekl a nehodlám se pouštět do dalších polemik.
Dig.

Mně se film líbil. Konečně po dlouhé době sci-fi v kině. Na druhou stranu i já musím uznat, že podle recenzí jsem čekala o trochu víc.
Hnk.

Pak proběhlo dodárkování. To byla sešlost na Vinohradech za účelem dorozdání dárků z akce Narozeniny, zejména těm, kteří momentálně nejsou schopni vyjet. Třeba Jarka. Ve stupni těhotenství, které si právě užívá, opravdu vyjet nelze.

Ostatní sice nehodlají povýt potomka, ale z různých důvodů nevyjeli také. A tak se za velké radosti rozdávalo a rozbalovalo a tak.

Mimo to mají Janka a Jana svátek. Sice až ve čtvrtek, ale z časových důvodů jsme to šoupli na jednu haldu. Akorát Jana prodlévá kdesi na Slováčci, takže se neúčastní. A ta třetí akce? Nějaká promoce či co. Viktorovi přiklepli doktora. Takže je teď dvou titulní – inženýr, doktor. A to si někteří z nás taky nenechali ujít. Jak, kdo a co, není náplní této zprávy, takže pár obrázků a tím tento vstup zakončím.

Dig.

Zpátky do děje:

Pátek 25.5.

Na Vinohrady jsme se scházeli jako švábi na pivo. Ale i Tatranka, vědoma si svých stranických závazků, přišla včas. Na nikoho jsme nemuseli čekat, takže jsme ještě před půl šestou vyjžděli. Poslední jsem byl samozřejmě já, zvláště proto, že jsem přišel na Vinohrady jako druhý.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	777	0	0	27

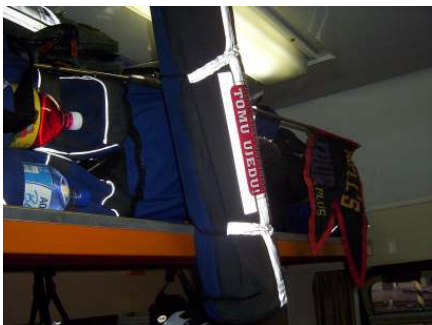
Na Hlavním nádraží jsme se objevili vzápětí, železničáři z nás ale museli mít radost, když jsme zase přejížděli koleje. Ale ono to tam vypadá tak hezky. Jako cyklostezka...

Vlak tam jako minule stál a jako minule jsme zase museli sundat z kola bagáž.

My jsme se tomu už ani nedivili, ale štválo nás to stejně. Průvodčí ještě reptal, když mu tam Dig vlezl a začal umístění kol organizovat sám, Dig se ale zkušeně nenechal odbýt a kola sestavoval jako Rubikovu kostku dál.

S bágly, těžkými jako kráva, jsme šli hledat svá místenka zamluvená místa. A jako minule byly už zabrány nějakými chytrolíny, kteří neumějí číst. Nebo doufajícimi, že vlak nestihneme. Ale my ho stihli, takže šli na dlažbu. Nebo alespoň hledat jiná, volná místa. Ono i tak bylo docela obtížné naskládat batožinu na svá místa na police v kupé. Zvláště když tam už překázely tašky někoho jiného.

Vše se ale vyřešilo k naší spokojenosti a mohli jsme si tak užívat slastných pocitů koupele ve vlastním potu. Bylo to úžasné... Vkt.

Zním teda slastnější okamžiky než ty, kdy se koupu ve vlastním potu... Plš.

Dig si třeba chvíle ve vlaku nakonec pochvaloval. Prý mu pomohly se vypotit a aspoň trochu dostat z jeho moribundusu se kterým vyjžděl. Hnk.

Vlak se rozjel asi po dalších deseti minutách, musel nejdřív nabrat nějaké základní zpoždění.

Cesta do Žďáru nad Sázavou proběhla bez zvláštních příhod a nebýt strašného vedra a obtížně dýchatelného vzduchu, tak bych si toho moc nepamatoval. Ale jo, vlastně ukecaný průvodčí, který se šel omluvit Digovi, protože ta kola byla poskládána dobře, sám by to prý tak neudělal. Ve Žďáru nás navíc uklidňoval že nemusíme pospíchat, prý je celkem jedno, jestli bude mít vlak zpoždění 21 nebo 23 minut. V tom jsme ho ale neposlechli. Co kdyby si vzpomněl, že po nás měl ještě chtít 26 Kč za přepravu kol... Vkt.

Nezralost drážních předpisů už poněkolkáté hraje pro nás. Je s podivem, že průvodčí zapomínají při předkládání místenek na kola, chtít poplatek za vlastní přepravu. Takto můžeme aspoň říct, že ta místenka nás stála jen 4.- Kč. ☺ Plš.

Na peróně proběhlo pár úprav,

nějaká ta nezbytná konzumace a už jsme vyrazili do šera středoměsta Vysočiny (kdo by nechápal význam slova středoměsto, nechť se laskavě zamyslí nad velikostí Žďáru. Není to ani maloměsto, ani velkoměsto. Je to něco mezi).

Na nádraží chcipl pes. Po odjezdu vlaku se tam snad ani tráva nepohnula. Zato v centru města to žilo. Na ulicích postávaly hloučky pubertálních nebo jen tak tak postpubertálních občanů, nečastěji mužského pohlaví, většina byla ale zalezlá v hospodách a barech okolo kterých jsme projížděli.

Ještě malý navigační problém (*Políčka není to samé, co Polníčka Plš.*) a už jsme byli Jankou zcela neomylně vedeni do neznáma. Po několika kilometrech se sice zjistilo, že je to neznámo i pro mapu a pro Janku a že jsme se tedy ztratili, ale zcela neomylně jsme byli vedeni dál. Vkt.

Hm, stane se, sorry, problém byl ten, že první vesnice se měla jmenovat Polníčka a odbočka, kterou jsme se vydali byla na Políčku (tudíž na Nové Město na Moravě) ☺

Podle mapy tímto směrem žádná cyklostezka nevedla, ale já se za odbočkou otáčela zpátky a cyklostezka tam byla, asi nějaká nová. Hned první vesnice se mi nezdála, po třetí, které na mapě nebyla bylo jasné, že jedeme doprava mimo mapu. Poučení pro příště, vzít ještě o jeden list na každou stranu navíc. Tím už bylo více než jasné, že na první možné křižovatce je nutné dát se doleva. Jenže žádná možnost dát se doleva se nekonala. Je pravda, že pátek byl tím pádem převážně do kopce, ale o to hezčí byla sobota ráno. Jnk.

Pomalou jízdou do kopce jsme se blížili k nějaké velké osvětlené budově. Nejdřív jsem si myslel, že to je hypermarket, potom mě napadlo, jestli to není nějaká hyperbenzínová pumpa a když jsme přijeli blíž, tak se ukázalo, že to byl hyperkravín. Vkt.

Kterému chybělo obvodové zdívo.

Plí.

Původně jsme měli spát u nějakého rybníčku. To se ale nepodařilo. Vkt.

Bohužel jsme při naší nechtěné změně trasy obloukem minuli nejen několik rybníčků, ale i rybník Velké Dářko - prameniště Sázavy. Jnk.

Už byla zase černočerná tma a právě jsme toho začínali mít dost. Hance to navíc moc nejelo, zřejmě měla nějaký technický problém, v této tmě už neodhalitelný. Tedy třeba to, že jí chybí zadní kolo by bývalo odhalit šlo... ale kolo měla... Vkt.

Po 3 hodinkách v nedýchatelném a dusném kupátku jsem toho měla skutečně až až. Navíc jsem byla i nějaká hladová a vyprahlá. Nohy mi nechtěly zabírat a celkově se organismus bránil jakékoliv aktivitě. V posledním kopci před odbočkou na nocleh jsem přijala Viktorovu nabídku a půjčila mu svoje kolo a vzala si jeho. Viktor se na mém kole pokoušel pokračovat v jízdě do kopce. Já šla dál pěšky, pouze jsem místo svého vedle kolo jeho. Docela mi dělalo dobře, že mi Vkt nestačí. Tím se mi jen prohloubilo podezření, že možná je i částečná chyba v kole a ne jen ve mně. Hnk.

Po průjezdu několika potměných vesnic, jízdě po dlouhé rovině a i z kopce, po pokusu se navigačně srovnat jsme se ocitli na krásné opuštěné silničce na rozhraní lesa a pole. Během čekání na Hanku zmizel Dig s Jankou v lese. Každý jiným směrem. Že by spěchali za potřebou? Když se vrátili, vyšlo najevo že to byl pokus o nalezení noclehu. Neúspěšný. Přijela Hanka a tak jsme jeli dál. Ne daleko. Pár desítek metrů po rozjezdu oba aktéři neúspěšného hledání noclehu zmizeli kdesi v remízku u pole. Tentokrát spolu. Ale nepochybně k ničemu nedošlo, protože než bys 21 x řekl „výrobce obuvi“ ozvala se Digova sirěna. Bud' našli nocleh, nebo volá Dig o pomoc. V odpověď jsme taky houkli a vydali se za nimi.

Louka obehnaná lesem, s posedem, hlídajícím klid pasoucích se zvířátek... Téměř idylka. Jenom blesky na zataženém obloze nás mírně znervózňovaly. V noci jsme čekali čóro móro, takže jsme postavili komplet doupata. Jenom Michal byl chudák lichý, takže si dělal vlastní konstrukci. Vkt.

Ale jakou! To by jeden nevěřil, co je Michal všechno schopen vymyslet a následně postavit. No, ještě že v noci nelilo, proti dešti by se jeho příbytek moc necosvědčil. Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Fryšava	48	798	20,4	12,8	10-29

Ráno 26.5 sobota

Probudil jsem se a „vstal“ asi v sedm hodin. Je jasné, že Tatranka ještě spala.

Nevím co to je, mám na ty partnerky smůlu, všechny by pořád jenom spaly. I když... třeba je jim se mnou dobře. Ale jak by se to potom dalo vysvětlit s mými partnery? A není jich málo.... Tedy partnery v loži, ne životními, nebojte se... ☺. Šel jsem ven a při návratu jsem si vyndal Psionka, kterého jsem měl chytrě uloženého ve vnější, levé, technické kapse. A psal jsem a psal, až se začaly ozvat zvuky i z jiných doupat. Zvuky se stále množily a zesilovaly, až bylo jasné, že poslední kdo ještě spí je... Tatranka. Té se u mě teda ale líbí...

V 7:56 se ale objevil traktor a bez jakýchkoli skrupulí projel bezprostředně okolo našeho ležení. Přesněji 15 cm do kolíků zadních křížových šnůr. Přibližně v 7:57 se probudila Tatranka. Zvláštní shoda náhod, že...

Vkt.

Stylovější vy bylo 4:44, vzhledem k názvu výpravy, ale to by po ní asi nikdo z nás nemohl chtít, že.

Jnk.

Ostatní snad už začínali balit,

my jsme teprve snídali. Tatranka, přírodní to žena, skoro až divoženka, si šla pro materiál na čaj do lúna přírody. Přinesla pár lístků malin a borůvek.

Já si dal zatím normální šourkový mátový tee. A bagetu s kapiovým sýrem, makové pochoutky našeho pekárenského průmyslu jsem totiž nechal tentokrát v obchodě.

Vkt.

Tahle výprava byla pro Viktora vůbec nějaká atypická, během jízdy nevydávalo jeho kolo vůbec žádné zvuky, kromě normálních, na rozdíl od všech předchozích výprav (že by Indián zakopal válečnou sekeru?) a ani maková ranní pochoutka se nekonala, co je to s tebou, Viktoro?

Jnk.

A přišla za námi také jedna nevídaná návštěva. Před doupaty zastavilo auto, z něj vystoupil chlap v zelené košili a kýblem v ruce a co tady prý děláme, jestli máme povolení majitele pozemku k táboření. To jsme zrovna dneska zrovna neměli, v tom spěchu jsme si ho večer zapomněli zařídit. Na kudly ale nedošlo, jenom jsme se dozvěděli, že jsme na soukromém pozemku a že z něj máme vypadnout.

Vkt.

Tak jsme mu řekli, že už na tom pracujeme, což se zdálo, že ho moc neuklidnilo. Rozběhl se k posedu přikrmit svoje zvířátka (v téhle roční době jsem celkem nepochopila proč a nechal nás na pokoji.

Jnk.

Pán byl zřejmě potěšen, že může použít moc a konečně někomu dát za vyučenou. Nebo lépe někoho donutit k odjezdu. To jsme ale stejně dělali, takže vlastně nebyl žádný problém.

Doupata jsme sbalili, plachtu zase narvali do nástavby... a najednou ostatní odjeli a nechali nás s Tatrankou samotné. Asi nás chtěli nechat chvíli o samotě... Tatranka si ale jenom dobalila pár drobností a vyrazili jsme také. Na silnici. Asfaltovou silnici.

Jak to už ale tak bývá, moc daleko jsme nedojeli. Hned asi po 100 metrech byla zastávka, Michalovi prasknul drát u výpletu zadního kola. Celkem drobnost. Jen těch drobností nesmí být moc.

Pořád jsme ale vinou večerní navigační nepřesnosti nebyli na plánované trase. Byli jsme v.... jiném kraji. Vkt.

Āle krásném, samé lesy dokola, silnička hezky sjízdná, bez zbytečného doprovodu čtyřstopých vozidel, zkrátka pohoda. Jnk.

Jeli jsme po silnici, po které vedla také cyklostezka. Dost dlouhý úsek cesty byl v lese a z kopce, takže to bylo příjemné. Až jsme sjeli do Herálce. Tam se Janka poradila s Digem a s mapou nad našim dalším směřováním a opět jsme jeli. K místní nové škole s bustou Honzy Amose Komenského a napojili se opět na „hlavní“ silnici. Tam jsme mijeli skupinu dětí s učitelkami. Je to divně, vždyť byla sobota... Od srdce jsem se zasmál, když jsem zaslechl jemným dětským hláskem: „Bohúši, pospěš!“ Vkt.

Ā to měl ještě určitě v chlebníku chleba s paštíkou ☺. Jnk.

Kudy jsme to jeli si už nepamatuji, no alespoň nebudu popisovat každý strom, každý kámen. Vkt.

Ale na to setkání traktorů na kopci jsi zapomenout nemusel. Docela těm zemědělcům fandím, takové nádherné stroje. Plk.

Z ničeho nic jsme vyjeli do Hlinska. A k prodejně Lidl. Lidl je levnější.

Jali jsme se doplňovat, někdy možná spíš vytvářet zásoby, Dig se zase hrabal v Michalově kole. Tentokrát mu Prozřetelnost poradila vzít tisícíhran a hned ho musel vyzkoušet na dotažení Michalových misek. A potom mu ještě namontoval jeho nové SPD pedály.
Vkt.

Michal nelenil a hned začal na zcela zaplněném parkovišti trénovat nácvak a výcvak SPD. Je to ale kluk šikovnej, hned mu to šlo a my se tak žádného karambolu nedočkali. ☺
Hnk.

Pozorovali jsme také na obloze podivné letadlo, zřejmě ultralight vrtulník.

Co dál? Oběd. Dalším důležitým milníkem naší cesty byl skutečně oběd. Jenže kde? Z Hlinska jsme vyjeli směrem na Rváčov a Trhovou Kamenici. Místy se jelo do kopce, místy zase ne, všude bylo ale vedro. Na jednom místě se řeklo, že za hodinu půjdeme na oběd. Za hodinu. Namítl jsem „Co když budeme za hodinu třeba uprostřed lesa?“ Janka mi odvětila že to „nějak vymyslí...“.

Každou chvíli jsme dělali zastávku, jako třeba na kopci za Prosečí na okraji lesa. Zrovna uběhla ona slíbená hodina, ve které jsme měli obědvat. A kde jsme byli? Samozřejmě v lese, bohužel došlo na má slova.

K původní informaci o čase oběda tak vzápětí přibyla další půlhodinka. To jde, ne? To už není tak špatné, to jsem si snad ani nemusel dávat tu Tatrunku. Tu sušenku....

Čekala nás navíc další zajímavá zajímavost. Sjeli jsme po dlouhé době zase jeden dlouhý kopec a hned najeli na hráz vodní nádrže Seč. Trochu jsme si jí prohlédli

a jeli dál, za jídlem od něhož nás dělilo už jen asi 2 km asfaltu s malým převýšením.

Leč snažili jsme se seč mohli, ale Seč nás jídlem nezasytila. Všechny tři hospody, které jsme objevili, byly beznadějně narvané. Nezbyvalo nám proto nic jiného, než doufat v lepší situaci v jiné dědině. Seč jsme proto opustili v kvalitě mocně poháněném naším vzrůstajícím hladem a naštěstí z kopce sjeli do Kraskova. A hned u silnice tam byla hospoda,

na které trůnila cedule piva Rychtář. To jsem sice ještě nepil, ale podle jedné mojí kamarádky to je moc dobré pivo. Sem s ním...

Zastavili jsme a Michal se šel zeptat, jestli vaří. Na to dostal kladnou odpověď. Obsluha navíc přinesla ven skládací stůl i s lavicemi a zeptala se kolik nás je (ta obsluha... jinak to byl chlap). To jsme ještě nic netušili, já si třeba myslel, že neví, jestli se ke stolu vejdem.

Objednali jsme si pití, to nám za chvíli také přinesl. Sice to trvalo možná zbytečně dlouho, ale bylo to v rámci tolerance. Navzdory tomu, že Michalovi řekl to, že vaří, tak nám k jídlu nabídl jen jedno jídlo, nějaké kuřecí s jablky a šouchanými bramborami. Asi jsme zhýčkaní, ale pod slovy „vaříme“ si představujeme o něco bohatší nabídku... Víc nás ale překvapilo naše neobyčejné „šťěstí“, protože měl zrovna akorát sedm posledních porcí. Porcí zrovna jako nás... To byla ale „náhoda“. A u polévky, hovězího vývaru, byla situace stejná. Vkt.

Ještěže tu polívku chtělo jen 5 lidí.

Pls.

Po chvíli nám jídlo přinesli. Jídlo by mělo správně lahodit nejen jazyku, ale ještě předtím nejdříve oku. O tomto pravidlu zřejmě místní kuchař ještě neslyšel, protože to zrovna lákavě nevypadalo. Vkt.

Tak to jsi teda neměl pořádný hlad, mně se to docela líbilo. Jnk.

Nechutnalo to sice nakonec nejhůře, ale bylo znát, že ono „šťěstí“ v podobě posledních sedmi porcí, zase takové štěstí nebylo. Prostě kdyby nás bylo třeba 10, tak by měl náhodou posledních deset porcí, které by byly ještě menší než tyhle. Porce, které nestačily ani holkám...

Alespoň jsme se bavili několika oprskými psy, kteří klidně běhali po silnici mezi auty a sháněli se po kouscích masa a kostí, které jsme jim tam házeli.

Zaplátili jsme a postupně se vydávali na další cestu, tentokrát do nějakého zámku Žleby. Poslední prohlídka se kvapem blížila, takže jsme museli pospíchat.

Cestou se mi něco dostalo do bot, já jsem zastavil a snažil jsem se to z nich dostat. Než jsem si botu zase obul, tak mi ostatní zmizeli a já si nebyl jistý, kam jeli. Držel jsem se tedy na hlavní silnici a doufal, že jedu správně.

Jelo se zrovna z dlouhého kopce, takže bych to nechtěl jet nahoru. Teprve po notné chvíli jsem pod kopcem na okraji Trěmošnice viděl Tatranku a byl jsem si teprve jistý, že jedu správně. Vkt.

*Já o tobě věděl a Tatranka řekla, že tam na tebe počká a tak ta další část počkala na vás o kousek dál.
Plš.*

Do Žleb to už byla krátká cesta, na které nám ujel Dig s Michalem. Až jsme nevěděli jistě, jestli jsme jeli správně. Naštěstí náš vrozený orientační smysl znásobený bohatými zkušenostmi z několikaletého ježdění a také naší neutuchající touhou po poznání a kulturním vyžití nás vedla správnou cestou. Vkt.

*Kromě toho celou tu dobu nebylo kam odbočit. Tedy pokud byste zrovna nezmírali touhou jet si zaorat na nějaké okolní pole.
Dig.*

Ano, už jsme viděli věž Žlebského zámku. V tu chvíli jsme už minout nemohli. Do Žleb jsme vjeli jako velká voda. No, to vlastně nevím, protože jsem zrovna jel také jednou první, takže nevím s jakou parádou jely holky za mnou společně s Plašanem. Víím jen, že jsem v levotočivé zatáčce nedal pořádné znamení o změně směru jízdy, protože nejsem chobotnice. Brzdit, zatáčet a ještě ukazovat rukou zkrátka neumím. Hlavní ale bylo, že na nás před zámkem čekali. Ti dva. A obdivovali tohle:

Jeli jsme do zámeckého parku, kde nám Dig s Hankou kola pohlídají. Kulturně vyžit se nechtějí, protože se tu vyžili již minulý rok. Cesta do parku byla ale ztížená. Nemyslím tím reptající důchodce, kterým se nelíbilo, že jsme tam s koly (ono se jim pořád něco nelíbí), ale především to, že nám v cestě stály tři překážky v podobě dřevěných zábran vhodných spíše do labyrintu. Jak se tomu říká jsem jako každý správný dřevařský inženýr zapomněl...

Palisády, Viktore, palisády...

Vkt.

Dig.

Řa co mají palisády společného s inženýrama?

Jnk.

No, Viktor je dřevoinženýr. Proto zná stromy a vůbec spoustu věcí, které se tváří jako dřevo.

Dig.

Dlouhá, široká...

Vkt

...Bystrozraká...

Jnk.

...a těžká kola se přes to skutečně báječně dostávala. Nevím čím to bylo, ale mě to docela šlo. Nejdřív najet předním kolem, zahnout doleva co to šlo, dát přitom pozor na levý pedál, aby byl správně a já mohl vysunout nohu,

chytnout sedlovou trubku, hýbnout s kolem dovnitř, popojet dopředu, zatočit zase doprava a celé kolo zase popondat doleva. Přitom radši brzdit, protože se při tomto manévru nebezpečně zvedá pření kolo. To je celé. Ještě dvakrát... Vkt.

Já jsem se zdržela focením na parkovištiátku před zámekem při zdokumentování jedné raritky, která mě velmi pobavila Bohužel díky tomu, mi ostatní zmizeli. Po dojetí ke kamennému schodišti, kde na mě nikdo nečekal, jsem chvilu váhala, zda jen na tolik pospíchali do zámku že na mě zapomněli nebo mi věří, že těch pár schodů zmáknú sama. Nakonec jsem se rozhodla schody zatím nezdolávat a pokračovat dál po cestičce kolem hradeb do zámeckého parku.

Když se objevila první palisáda, přemýšlela jsem, zda se nevrátit a nevyrvat raději kolo do schodů i třeba s možností sundání bágů abych to sama zvládla. Pořád jsem nikoho z HT ani koutkem oka nezahlédla ☹. Zkusila jsem si najet a velkým obloukem projet škvírou ale nezdařilo se, kolo se mi zaseklo o šlapku a během vteřiny nešlo tam ani zpátky. Moje snažení sledovali 3 lidi přede mnou a 2 za mnou. Znovu jsem se pokusila kolem aspoň vycouvat abych jim uvolnila cestu ale bez šance. Do kopce jsem prostě nedokázala zaseklé kolo už vůbec donutit k pohybu. Tak jsem přes kolo vylezla na zábranu, přeskočila na druhou stranu a bojovala s kolem přes řídítka a přední kolo. Nakonec při dostatečném natažení se mi podařilo posunout šlapku do vhodnější polohy, za bágů cuknout zadním kolem a pak už to celkem šlo. Uvolnila jsem cestu turistům a přemýšlela jak dál. Pak jsem ale zahlédla Viktora za poslední překážkou a zbytek kol dole na trávníku a dokonce se už i někteří cachťali ve vodě. Ani další dva zátarasy mi nedaly průnik zadarmo a tak jsem si ozdobilá nohy slušivými modřinami.

Hnk.

Kola jsme zaparkovali pod stromem u jezu. Pohled na tři děvčátka cachťající se ve vodě inspiroval Plašana s Michalem, protože se převlékli do plavek a šli se cachťat také.

Mě to lákalo také, ale měli jsme jít do zámku, kde bývá chladno. Vkt.

Omyl, mě neinspirovala tři děvčátka, nybrž upocenost mého těla a touha smýt prach a špínu z cest. Plš.

Já se do vody neodvážila a hned se mi to vymstilo. Dostala se mi špína a pot do očí a během vteřinky jsem neviděla vůbec nic. Slzné kanálky se sice snažily ostošest ale pálení nepřestávalo a stupňovalo se. Poprosila jsem Diga at vezme sprchovátka a čistou vodu z kola a oči mi vystříká. Odešel a nevracel se, už jsem nevydržela čekat a proto jsem se vydala ke kolu, po lmatu našla flašku a chystala se proudem vody propláchnout si oči sama. To už ale přiskočil Dig a ujal se toho. Nebylo to nijak příjemné ale zabralo to a oči přestaly pálit a já znovu viděla! To by mě

zajímalo jaký sajrajt jsem si tam asi rukama zanesla. Poučení pro příště: nehrabat si do očí!
Hnk.

Už jsme ale museli jít, abychom ještě stihli poslední prohlídku. Bylo už načase, zbývaly nám asi tři minuty a slečna průvodkyně na nás už čekala.
Vkt.

Já myslím, že bylo tak 3 minuty po. Ještěže Plašan běžel napřed koupit lístky pro všechny.
Jnk.

Prohlídka to byla nesmírně zajímavá a hezká,

ale já jsem byl nějak nervózní. Jednak na mě najednou padla únava a sotva jsem se šoural, jednak jsem měl žízeň a jednak jsem dostal jednu SMS. Od Martina. Až po chvíli mi došlo, že to je Martin Jarky.

V první chvíli jsem nevěděl která bije, vůbec jsem tomu nerozuměl...

„Ahoj. Jsem Jana Hartmanová a ve 14:16 jsem se narodila. Mám 48 cm a 3,45 kg. Jsme s maminkou Jarkou v pořádku a tatínek neomdlel ☺.“

Chvilí mi ještě trvalo, než jsem pochopil o co jde. Jarka porodila. Byl jsem nervózní, protože jsem to chtěl říct ostatním a protože jsem chtěl Martinovi odepsat. Jenže jsem nemohl, protože jsem byl na prohlídce. A ta se pořád protahovala a protahovala...

Ještě jsme shlédli zámeckou kuchyni a už se loučili se slíchnou slečnou průvodkyní. Ostatní se okolo vchodu ještě poflakovali, já jsem ale pomalou chůzí šel zpátky ke kolům. Tam si Hanka všimla, že jsem nějak nespívá...

„Co je? Co se stalo?“ ptala se mě. Nevím jak jí to napadlo, ale zeptala se mě „Jarka rodí?“ Odvětil jsem jí po pravdě „už ne“. „Počkej, já jsem Ti špatně rozuměla. Co jsi říkal?“ „Už ne“. Tak jsem konečně mohl přecíst SMS a napsat Martinovi...

Plašan zase vlezl do vody, sjížděl po jezu dolů. Já jsem se chtěl také osmělit, přeci jen pot se lepil a bylo to nepříjemné. Vzal jsem si tedy plavky a šel s morální podporou Plašana do vody.

První sjezd jsme jeli spolu, několik dalších jsem potom absolvoval sám. Bylo to perfektní, voda nádherně chladila. Jenže už jsme neměli čas, museli jsme zase jet. Navíc to vypadalo, že se blíží bouřka. Z parku jsme jeli druhou stranou, tentokrát bez zábran.

Vkt.

Tajným vchodem pro služebnictvo, přes padací (spíše padající) most Jnk.

Cestou do kopce po hlavní silnici do Čáslavi se zase trhnul Dig s Michalem, tentokrát se k nim přidala i Tatranka.

Vkt.

Malé upřesnění. Trhnul se Michal s Tatrankou a jich se chytil Dig. Na tuto poznámku si ještě vzpomenete.

Dig.

My s Hankou jsme zase jeli poslední a před Čáslaví sjeli ze silnice a najeli na cyklostezku. Jenže ostatní nikde. Až mi zavolal Plašan. „Kde jsme? Tady, na stezce podél trati.“... „ano, za tou lávkou přes silnici“. Museli jsme se vrátit. Čekal na nás Plašan s Jankou. Tamti tři byli někde v háji, jeli po úplně nejhlavnější silnici, která v okolí je. Blázní.

Vkt.

Kromě toho, že se na nás vybodli, tak ještě ani nebrali telefon. To je teda úroveň, nejsme náhodou parta a nejezdíme společně? Brblala jsem celou cestu, než jsme se zase sjeli dohromady.

Jnk.

Já se hlavně divila tomu, že jeli přes hlavní silnici oklikou místo po cyklostezce podél tratě. Před 2 lety jsme tady byli s Tomcem na expedici a Dig to tady zná určitě lépe než já po jednom průjezdu..

Hnk.

Já jsem se držel Michala a Tatranky a instrukcí Janky, že do Čáslavi jedeme po hlavní... Dig.

Telefonem se s nimi Plašan domluvil a zjistil tak kde jsou. Jeli jsme zase zpátky na tu stezku, ze které jsme se s Hankou vrátili a naše rychlíky našli kousek od benzínové pumpy. Z Čáslavi jsme se vypletli po krátkém bloudění okolo Kostelního náměstí.

Čekala nás už jen cesta na ubytování u nějakého rybníka nedaleko Červených Janovic. Jenom ten kopec za Chedrbím si mohli odpustit. Nebyl sice prudký, byl ale dlooooouhýyyyy. Vkt.

Takový nic moc prudký, táhlý kopec, a nejelo to vůbec. I já už toho měla celkem plné kecky. Nahoře při čekání na Hanku s Digem Michal vytáhl rozinky, já jsem schroupla sušenku a hned bylo líp. Jnk.

Do Janovic jsme dojeli mírně podchlazeni, přeci jen už nebylo nejtepleji. Chtěli jsme si tam dát pivo. Hospodské bujaré veselí doprovázené hudbou Evy a Vaška nás ovšem přesvědčilo, že by to nebyl nejlepší nápad a radši jsme se po degustaci spokojili s natočenými flaškami. Vkt.

Dig mě před Janovicemi naladil, že tam bude nějaká velká akce kterou má domluvenou s Michalem a ať nevyzvídam a nechám se překvapit ale že musím šlápnout do pedálů, že tam musíme být za světla jinak to nepůjde. Já bláhová čekala nějaké nové jmenovací dekrety nebo něco podobně slavnostního a nakonec měl domluveno jen s Michalem nákup piva. U toho jsem podle mého mohla klído přídó chybět!

Po odjezdu od místní pivní občerstvovny kde jsem neměla sílu si Digovi říct aspoň o limču se mi asi po kilometru jízdy stalo něco co jsem na kole ještě nezažila. Z ničeho nic mi tělo zalil ledový pot za žaludkem se objevil divný pocit a začala jsem ztrácet obraz. V mížku jsem sesedla a opřela se o kolo a přemýšlela zda si stihnu lehnout sama nebo to se mnou sekne automaticky. V tu chvíli jsem věděla, že už jsem asi vážně na doraz a dál to nepůjde. Naposled jsem tento stav zažila na dovolené po celodenním pobytu u moře. Vydýchala jsem se, trochu doplnila tekutiny a teprve pak jsem získala dost odvahy zase nasednout a pokračovat. Naštěstí teď už jen z kopce. Horko, malý oběd a asi nedostatečný přísun tekutin udělal své...

Hnk.

Zbýval nám kousek, asi dva tři kilometry do chatové osady Katlov. Čekali jsme velký rybník, proto nás všechny překvapila ta malá kaluž plná žabince. Naštěstí to ale navigátorka s Digem nevzdali a jeli jsme dál. Sice se nám s Hankou ostatní zase ztratili a my jsme tak jeli rovně mezi chatky místo doprava na hráz toho správného, velkého rybníka, ale problém pomohl vyřešit zase Plašan.

Nedaleko od hráze, kousek od posledního baráku jsme našli mýtinu přesně vhodnou pro naše účely. Rozhodli jsme se nestavět doupata, ani jsme nejistili kola. Jen jsme dali ležák mezi dvě kola a bylo to.

Vkt.

Ří my jen tak do lesa, na poctivě vyčištěný plácek a kola opřeli o strom.

Jnk.

Navíc posádka doupěte PJ, (Plašan a Janka) se rozhodla spát v lese. Doupě DH obývané Digem s Hankou bylo do lesa později přestěhováno také. Já s Tatrankou jsme se zabydli zase na okraji lesa, u smrkových klad ležících na zemi.

Než jsme se začali společensky bavit, tak jsme se nejdřív šli osvěžit do vody rybníka Katlov. Nebyt té vody, která byla určitě špinavá, tak by byl celkem čistý. Špina z vody nám ale naštěstí nevadila. Ne proto, že bychom byli taková prasata, ale jednoduše proto, že jsme jí neviděli. Byla totiž už téměř tma. Tatranka se šla převléknout do svých plavek, zatímco my jsme se takovými zbytečnostmi nechtěli zdržovat. No co, stejně byla tma...

Do vody šel první Michal, já jsem od něj vyzvídal hloubku. Michal se klidně pustil dál a snad se dokonce i potápěl, já jsem se ale plavat neodvážil, strach z vody byl nějak silnější. Ach jo. Je vidět, že jsem to vodní znamení... Byl jsem tedy alespoň skrčený a po krk ve vodě a užíval si. Voda byla zvláště u hladiny neuvěřitelně teplá. Dorazila i Tatranka, která také svlázila své zpoceně tělo ladných tvarů v chladivé vodě rybníka. Přitom jsme byli svědky netopýřích náletů, které byly místy až nebezpečné; div že nám ty okřídlené myši nevletěly do pusy.

Vkt.

My jsme to s Plašanem, Hankou a Digem zkušeně otočili, nejdřív něco teplého, vydatného do břicha, na mytí je času dost. Dig s Hankou nakonec i to koupání vypustili, ze zdravotních důvodů, tak jsme šli do druhého kola jen my s Plašanem. Netopýři už byli fuč, ale koupel byla příjemná.

Jnk.

Na místě našeho noclehu se potom už nic zvláštního nedělo. Sedli jsme si na kmeny, bavili se a pili. Michal měl přitom celkem vtípnou

poznámku „je to tady perfektní sezení. To dřevo jak tady voní. Akorát se nesesí moc pohodlně...“.

Šli jsme spát...

Vkt.

Dig nám ještě do spánku vyprávěl vtípy, nějak se mu do spacáku nechtělo.

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Tatlov	59	887	88,6	17,4	17-32

Ráno 27.5 neděle

Jsem normální, jsem. Probudil jsem se normálně v 5:50. Vyndal jsem si zase Psionka, zjistil, že v něm něco chrastí a psal tuhle báječnou a jedinečnou zprávu hodnou Pulitzerovy ceny.

Asi po půl hodině mě přestalo bavit ležet, tak jsem vstal a jako každý správný divomuzik (partner divoženky) šel bosý na Pány. Potom jsem šel hledat krytku od plynu a našel odříznutý okraj Maggi pochoutky Mayerovic. Teda Hanko!

Vkt.

V noci při vaření večere nebylo už nic vidět a čelovka mi víc nesvítala než svítila. Ráno bych si svůj odpaděk určitě našla i sama. Ale díky Viktorku, takhle máme jistotu, že po nás nezůstalo v lese nic nepatřičného.

Hnk.

Sedl jsem si na kmen a psal a psal a jedl a pil. A taky čekal, až se ostatní konečně vyvalí a probudí. Už je čtvrt na osm a oni ještě chrápou!

Kdyby čtvrt! Ono je už půl osmé a nic. Zatím se jen párkrát otočil Michal a Plašan, Michal na chvíli vylezl ze spacáku, ale chrní dál. Ach jo.

A vida. V 7:35 se probudila Janka. Že by...? Tak ne, leží dál... Ale počkat. Dig je vzhůru. A já nevím přesně jak dlouho. Sedím k nim totiž zády a při tom probouzení nedělal žádné nápadné zvuky.

Malý pokus. Zapískal jsem dvakrát na trávu. Odezva se ozvala. Zvláštní... Janka s Plašanem se rozhodli se probudit. A můj malý pokus jim v tom pomohl. To jsem nechtěl... ☺

Vkt.

O to ani nešlo, ale mě se totiž po ránu vůbec nechce vstávat.

Plj.

Já už byla vzhůru taky v půl šesté, ale ještě jsem se vyvalovala a odpočívala, aby nikdo nevěděl, že už jsem vzhůru. Moc ráda koukám ráno ze spacáku na stříšku z lístečků, pozorovala jsem dva drozdy, kteří se nerušeně procházeli kolem nás, no, prostě ranní pohoda, kdy člověk vůbec nic nemusí.

Jnk.

A probudila se i Tatranka. Stejně jako mě se ani jí nechtělo nic vařit, dali jsme si jen studenou snídani. Ještě si dala na Slunce schnout svoje krásné modré plavky a dali jsme se do balení. Tentokrát si vzala Tatranka ležák k sobě, prý aby vyzkoušela, jestli nepotřebuje druhou nástavbu. Nepotřebuje.

Zato Plašan s Jankou se teda činili. Na zem si dali ubrousek a ten zaplnili jídlem. Snídani. Bylo jasné, že to je jejich, takové množství jídla by snad nezvládl ani onen kouzelný ubrousek z pohádky.

Vkt.

Ani já nezůstala pozadu a po včerejším nepříjemném zážitku se rozhodla podobným stavům dnes předejít. Uvařila jsem si rajskou polévku - tím se nejen pořádně najedla ale i doplnila potřebné tekutiny do horkého dne. Hnk.

Vyrazili jsme do Prahy. A hned na konci hráze jsme se zasekli. Chyběla nám totiž Hanka. Plašan jel za ostatními je zastavit, já jsem se vrátil za ní. A ona nikde. Vrátil jsem se tedy na hráz a pokračoval jsem dál. Hanka pry jela jinudy, takže jsme se minuli.

Ostatní jeli už dál, takže jsme je s Plašanem stíhali. To nám ovšem mírně komplikovala moje přední brzda, která hned po několika metrech začala příšerně kvílet, až jsem si nebyl jistý, jestli to je od ní a od mého kola. Ale bylo. Zastavili jsme a kotouč byl horký. To by asi správně neměl, když jsem skoro nebrzdil. Jenže jsem nevěděl, co s tím. Matně jsem si vzpomněl, že ta velká červená kolečka slouží k nastavení vzdálenosti brzdových destiček od kotouče, tak jsem tím vnějším párkrát otočil. Nevěděl jsem ještě ani na jakou stranu, tak jsem vyzkoušel oblíbenou metodu pokus-omyl a vyšlo to.

Dojeli jsme je až ve Štipoklasech a společně pokračovali dál. Co ale psát o trase? Všude byl asfalt, který se v samých zatáčkách a kopcích všelijak kroutil... Projížděli jsme třeba vesnicí, která se jmenovala Pivnisko. Člověk neznalý místních poměrů by čekal, že se obyvatelé budou topit v pivu, že tam bude jedna hospoda vedle druhé. A ono ouha, chyba lávky - žádnou hospodu jsme tam neviděli. Člověk si už nemůže být ničím jistý. Dál jsme projížděli podobně paradoxním Sudějovem. Co myslíte? Byly tam na každém rohu sudičky? Vůbec ne. O zmatenosti Uhlířských Janovic proto snad ani nemusím psát. Jenom jsme za nimi viděli ceduli firmy z plným sortimentem hutního materiálu. No dobře.

Ani další úsek cesty ve mně nezanechal nějaké výrazné vzpomínky. Jenom se nevědělo kam uhnout a řeklo se, že pojedeme "druhou dopravou". Dostali jsme se tak až na kopec do Horních Krut, který si jako všechny ostatní vychutnávala nejmíň Hanka. V Krutech u kostela jsme si krátce odpočinuli, Tatranka na sebe nasbírala pár pavouků a pokračovali jsme dál, do Kouřimi. Já jsem si nějakým hnutím mysli myslel, že je za mnou ještě Hanka, také jsem nejel moc rychle, aby měla šanci mě dojet. Takže jsem byl překvapený, když jsem dojel všechny ostatní, včetně Hanky až díky tomu, že na mě čekali u křižovatky z hlavní silnicí, kousek za odbočkou na Lhotku.

Vkt.

Hanka když slyší o Kouřimi, tak přidává do kroku, teda teď už asi ne, po návštěvě kdysi oblíbené restaurace, která již není ničím výjimečná. Ale o tom až později.
Jnk.

Nejen vidina dobrého jídla mi dodávala energii ale i terén se kapánek změnil a byl víc houpavý a ne jen dlouhé stoupáky, které prostě vždy funím jako poslední. Proto jsem chudákovi Viktorovi asi vzala roha aniž by si toho všiml.

Hnk.

Větší překvapení mi ovšem připravil Dig. Zrovna se vracel se křoví, kde byl zřejmě za rohem. To by nijak zvláštní nebylo a určité by si to nezasloužilo poznámku. Důvodem mého zájmu o tuto situaci bylo to, že se vzápětí z onoho křoví ozvalo zabezčení. Že by.... ? NE, to ne.... ☺ Vkt.

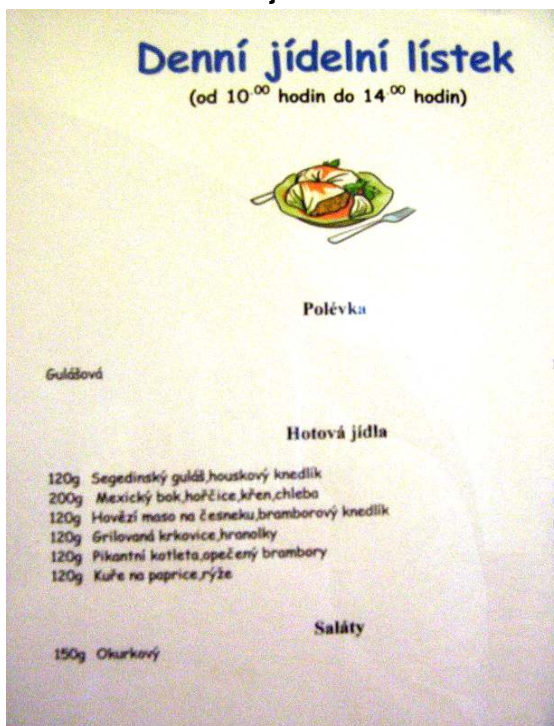
Víš, Viktoro, můj starý moudrý dědeček říkával, mimo jiné, že v životě se má zkusit všechno... ☺ Dig.

Ale chlapi, úplně všechno snad ne ☺ ?

Jnk.

Na křižovatce jsme jeli rovně, na Kouřim. Silnice byla široká a většinou i prázdná, takže jsme si mohli dovolit jet prostředkem. To ovšem nebylo způsobeno naší touhou po adrenalinu, ale tím, že ta jinak ideální silnice byla u pravého kraje úplně rozmelcovaná. A ten adrenalin? Ten bych si radši píchnul přímo do srdce, tak jak se to dělá při srdečních zástavách...

Kouřim. Město, ve kterém je kromě známého skanzenu a jednoho ze dvou obráceně uložených zvonů u nás také ona hospoda s výbornými, velkými a levnými porcemi, což byl důvod, pro který byla Kouřim zařazena na trasu. Hospoda tam byla, volný stůl uvnitř také. Toť vše. Naše obličej se skoro protáhly, když jsme viděli denní nabídku jídel. Největší byl Mexický bok s 200g masa, který jsem si i díky ceně 46 Kč dal já. Jenže to nebylo nic moc. A ostatní na tom nebyli o moc lépe. Možná jim to i trochu chutnalo, jenže 120 g masa v syrové stavu nestačilo k doplnění energie ani Tatrance. A navíc ta nepřijemná obsluha.... Zkrátka zanikl jeden z divů světa.... Vkt.

Denní jídelní lístek
(od 10⁰⁰ hodin do 14⁰⁰ hodin)

Polévka

Gulášová 11

Hotová jídla

120g Segedinský guláš, houskový knedlík	5
200g Mexický bok, hořčice, křen, chleba	4
120g Hovězí maso na česneku, bramborový knedlík	5
120g Grilovaná křkavice, hranolky	6
120g Pikantní kotleta, opečený brambory	5
120g Kuře na paprice, rýže	5

Saláty

150g Okurkový	11
---------------	----

Priznám se, že mě docela stačilo, asi jsem neměl takový hlad.

Plí.

Víš, ono nešlo o hlad, ale spíš o těšení se na hody, zejména chuťové. Posledně měli porce vyznačující se nejen hmotností 750 gramů plus příloha, ale i neuvěřitelnou chutností celé porce. Tolik pro vysvětlení.

Dig.

A to ještě začalo silně pršet, naštěstí jen krátce, takže jsme se na místě našeho zklamání nemuseli zbytečně zdržovat. Janka nás ještě zavedla ve snaze o kratší cestu na úplně špatnou cestu a už jsme jeli směrem na Kostelec nad Černými lesy. Dig si totiž vzpomněl, že tam je jedna dobrá cukrárna. To nám vlilo krev do žil v naději, že do sebe dostaneme nějakou tu energii. Jenže na okraji Kouřimi se spustil silný déšť, jen taktak jsme se stihli schovat pod střechem jedné zříceniny u silnice.

Pršet po chvíli přestalo a my zase vyrazili na cestu, tentokrát už definitivně mokrou a plnou vody. To jsme jeli zrovna do kopce do obce Bulánka, kde měl Plašan dva dlouhé telefonické rozhovory. Čekali jsme přítom ale také na Hanku, takže nás to zase tolik nezdrželo. Vkt.

A cestou jsme ochutnali první letošní třešně, které se mi podařilo nasbírat do kouzelné kapsičky. Jen škoda, že nebyla jako v pohádce bezedná. Jnk.

Po dokončení hovoru se s námi Plašan rozloučil, musel jet rychle na fotbal, hráli totiž nějaký důležitý zápas. Ještě jsem stihl naráknout Hanku z pesimismu, protože si oblékala pláštěnku a spustil se zase déšť. A jaký! Vkt.

Chudák Plašan, ještě jsme ho zahlédli, jak se obalil do neprůstřelného obleku pro metaře a už pelášil dál, déšť, neděšť. Jnk.

Jen jsem stihl dojet k budce autobusové zastávky, pod kterou se již křčila Janka s Tatrancou. Rychle jsem se schoval pod stříškou, protože se

děšť pořád zesiloval. A v tom nás ještě dojel Michal a Dig s Hankou. Zase jsme čekali jako banda....cyklistů pod střechou. Vkt.

Aspoň byl čas ochutnat Janinu medovinu, která byla sice trochu zvláštní, ale hrála. Jnk.

Jenže já jsem čekat nemohl a proto jsem vyrazil kupředu. Postupem doby děšť zesiloval a chvíli jsem měl dojem, že padaly malé krupky. Má pláštěnka byla funkční na vrchní části, zatímco spodní část byla nemilosrdně zalévána kyblou vody. Ještěže vše skončilo v Kostelci nad Černými lesy. Poté jsem spurtoval až do Řičan po velmi frekventované silnici č. 1/2, abych tam zjistil, že tam vůbec nepřišlo. No a ten fotbalový zápas jsme nakonec prohráli 1:2. ☹ Šlo nám o postup do vyšší soutěže. Plš.

Nevydrželi jsme to ale dlouho, takže když se nám zdálo, že už přšet přestalo, tak jsme zase vyjeli. Navíc ještě špatně, takže jsme se asi 20 metrů museli vrátit, ale děšť samozřejmě po chvilce zase začal. Nepřišlo sice nějak extrémně silně, ale na otrávení nám to stačilo. Dig se někde cestou zastavil a my jsme jeli dál. V kopci za Brnikem se mi díky dešti dostal do očí nějaký sajrajt. Asi směs dešťové vody a mého potu... páliło to tak, že jsem nedokázal udržet oči otevřené, takže jsem musel zastavit a oči si propláchnout čistou vodou. Moc mi to ale nepomohlo, levé oko zlobilo pořád, takže jsem až na křižovatku s hlavní, kosteleckou silnicí, jel jen jako Kyklop.

Síly jsme na křižovatce ani nabírat nemuseli, měli jsme jich kupodivu dost... možná tedy alespoň já. Zato jsem potřeboval znovu propláchnout to oko, čehož se ujala naše zdravotnice Hanka. Po jejím zákroku už bylo vše v pořádku. Vkt.

Po včerejší praxi v zámeckém parku to šlo raz dva...

Hnk.

Po hlavní silnici jsem jeli jen asi půl kilometru, odbočili jsme totiž do Kostelce. Ten nás přivítal neuvěřitelně nekvalitními silnicemi. Levá půlka dlažba, pravá, ta naše pokrytá šterkem. Projeli jsme na náměstí a doleva k cukrárně. Byla tam. Vevnitř měli docela výběr, všechno bylo ale krémové a vlastně žádné pořádné dorty. Přesto jsme si dali různé pochoutky, ostatní i pokus o horkou čokoládu. Nadlábli jsme se, asi jsme to i přehnali, já si třeba neměl dávat čtyři zákusky ještě i s Coca-Colou, Janka si zase stěžovala, že tu kokosku si taky už dávat neměla.

Vkt.

Svařák měli výborný, ale ta kokoska byla vážně navíc, jak se později ukázalo v saunovém dokopci. Až se mi dělalo skoro nevoľno. Ale dobře to dopadlo. Poučení pro příště, dva dorty jsou moc.

Jnk.

Vyjeli jsme přesto dál. Na křižovatce se s námi rozloučil Michal, který zase jel do toho svého Jiloviště.

Vkt.

Těsně vedle, Viktore, Jilovéhoho. To by ti asi poděkoval...

Jnk.

Takže nás zbylo už jen... počkejte, počítám...pět.

Dojeli jsme do Truby, zatočili doleva, tam kam jsem myslel já, asi mám skutečně mimořádné navigátorské schopnosti. A čekal nás dlouhý sjezd z kopce, kvůli kterému jsme se ještě u cukrárny přiblížili. Já jsem jel první, takže jsem nemusel zbytečně brzdit kvůli pomalým holkám přede mnou. Brzdil jsem ale stejně. Silnice byla jednak mokrá, místy se špatným povrchem, který mi dokonce spustil alarm (on mi totiž bowden přední brzdy při velkých nárazech přepne alarm do polohy ON a spustí se ten kravál) a také proto, že nějak nemám na tom kole při naklonění jistotu.

Dojeli jsme dolů a já si ani nevšiml, že už vlastně jedeme opět nahoru. Toho jsem si všiml až po krátké hygienické zastávce. Převody jsem měl sice asi na 3-6, ale až do dojetí holek se jelo celkem dobře. Potom jsem tam už musel dát převody lehčí.

Vyjeli jsme takhle až nahoru, opustili zapařený les a po krátké zastávce na oddychnutí jeli zase blíž ku Praze. To jsme byli v Doubravčicích, na jejichž špatném konci začala Hanka sbírat jahody.

Co psát dál? Dál to už známe. Masojedy, za nimi les ve kterém jsme minulý Narozeniny trávili několik hodin, Hradešín a krásný sjezd do Škvorce, kde je pořád dole pod kopcem zákeřné cedule 30 km/h. Ve Škvorci byl jako minulý rok malý problém s navigací tentokrát jsme se zase museli kousek

vracet. Přes Dobročovice jsme se lehce dostali do Květnice a Sibriny, kde jsme si cestu zkrátili jízdou v protisměru jednou jednosměrkou. A hurá do Koloděj. Tam jsme byli podivuhodně brzy. Další cesta ale byla už skutečně známá. Dubeč, Štěrboholy, Malešice. Zajímavý byl obávaný kopec v Malešicích na sídliště Vackov. Toho kopce jsem se totiž dopředu docela obával, protože je dlouhý a na jaře nám dělal problémy. A teď? Vůbec ne, klidně bych ho vyjel ještě jednou a rychleji. Mít kondici je paráda.

Dojezd na Vinohrady byl zvláštní už jen tím, že Dig měl hudbu puštěnou i v Praze, takže jeho hudební produkce budila pozornost třeba i na Olšanském náměstí.

Bylo to fajn, už aby byla další výprava...

Vkt.

Já za sebe jsem velmi spokojen. Jenom maličkost; v pátek jsem vyjížděl s vědomím nastupující, no, vlastně spíš již probíhající choroby. Celou dobu páteční jízdy to bylo blbý. V sobotu se to začalo vylepšovat. Akorát mi zase padnul, jako vždycky, když tělu dělám něco ošklivého, stop systém. To máme každý vestavěné v sobě a hlídá to, abychom vědomím nemohli nutit organismus do výkonů, které by jej mohly poškodit. Prvně jsem si toho všimnul ve 13ti, když mi spadnul na ruku strom a zlomil mi ji. Místo toho abych omdlel, nebo tak něco, měl jsem najednou obrovskou sílu. Pak se mi to stalo ještě mnohokrát. A kromě jiného i na této výpravě. To byly ty Viktorem popisované úniky v čele pelotonu. V neděli už mi bylo skoro dobře, akorát jsem dobře věděl, že nesmím do kopců hnát a že musím udržet výkon pod kontrolou. Tedy neklamná známka toho, že je něco hrubě v nepořádku. Můj odhad je, že v podělí bude po mně. Proto se nepřipojím k Viktorově přání, že bych jel hned zase dál. Já tentokrát spořádaně počkám, až choroba odejde.

Dig.

PS: v pondělí mě opravdu felčar uznal čehokoliv neschopným. D.

Á mně se to taky moc líbilo, jen mám trochu pocit, že na trasovník byla vypsána místečka, která jsme velkým obloukem vyhnuli, hlavně v pátek a sobotu, ale co se dá dělat. Kulturní místopis byl tím pádem také z 80% nepoužitelný, ale kdyby nic horšího. Mnohem víc mě mrzelo, že doma zůstal podrobný popis trasy, se kterým jsem si hrála celý jeden večer. Kdo ví, jestli právě proto jsme nakonec nejeli jinudy ☺.

Těším se na příští výjezd,

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	54	981	94,3	17,6	17-31

Celková technická data:

Účast

Oficiálně přiznaná
kilometráž

Příště

sedm Kouřímí zklamaných...: Tatranka, Dig, Viktor,
Hanka, Plašan, Michal R a Janka.

A jedna co právě přišla na svět: Janinka Hartmannová

204 km

Bláznivá

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Seč	Staňkovice
Žďár nad Sázavou	Třemošnice	Horní Kruty
Vysoké	Ronov nad Doubr.	Kouřím
Fryšava	Žleby	Kostelec n.Č.l.
Kadov	Čáslav	Doubravčice
Herálec	Krchleby	Škvorec
Hlinsko	Červené Janovice	Květnice
Trhová Kamenice	Zbraslavice	Sibřina
Horní Bradlo	Sudějov	Koloděje
Proseč	Uhlířské Janovice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Janka (Jnk), Plašan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan V. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Ještě dodatek:

V textu výše je Viktorova zmínka o narození Jany Hartmannové. Na tom by nebylo nic zajímavého kdyby...

...kdyby matkou nebyla naše Jarka. A to je pro ni typické. Místo toho, aby jela na výpravu, hledá tisíc a jednu činnost, jenom aby vyjet nemusela. Teď, místo toho, aby si s námi užívala prohlídku Žlebského zámku, tak si radši rodí... Ale nám to neuniklo, a tak hned v pondělí jsme se šli podívat, jak vypadá to, co bylo Jarce přednější než výprava ☺.

šťastná matka...

znovu šťastná matka...

šťastná teta...

další šťastná teta...

šťastný strejda...

souhrn tet a strýce...

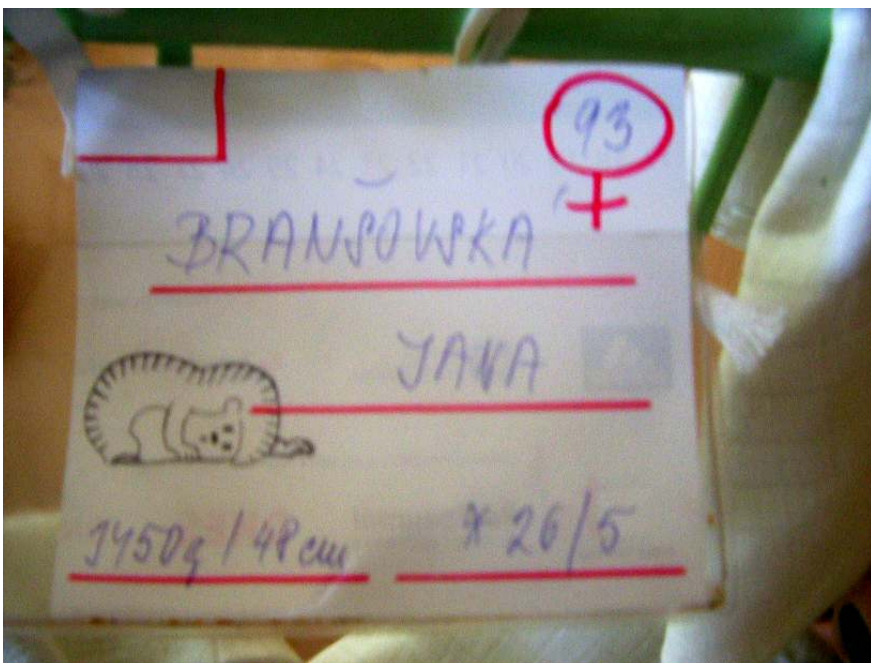

a máme ji tu... Ta malá v bílém!

To je ona...

... ano, Viktore, všechno je v životě jednou poprvé ...

© Hell's Tour_{club} 2007
Dig & Hnk & Plš & Jnk & Vkt
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz